

Ukrainian Orthodox Church of Canada Українська Православна Церква в Канаді L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**Неділя 4-та по Пасці, про
Розслабленогоруга**

**Fourth Sunday after Pascha, of the
Paralytic**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

“Хочеш стати здоровим?” (Івана 5:6)

На Четверту Неділю по Пасці Церква споминає чудову подію uzдоровлення Господом нашим чоловіка, що лежав спаралізованим впродовж 38 літ біля купальні Віфесда в Єрусалимі. Час від час Ангел сходяв і зворушував воду в цій чудодійній купальні і хто перше влазив у неї видужував з усіх їхніх недуг. Цей же чоловік очікував цього впродовж майже двох поколінь! Тож чи не звучить дивним запит Ісуса до нього? *“Хочеш стати здоровим?”*

Але застановімось над цим. Чоловік зостався живим усі ті роки тож напевно хтось за ним дивився. Чи був це хтось, що його туди приносив і залишав підчас дня, щоб могли займатися своїми щоденними справами? Чи може це Сам Бог послав йому людей, які б йому давали їсти та те інше, що необхідне для

“Do you want to be made well?” (John 5:6)

On the Fourth Sunday after Pascha, the Church remembers the marvelous event of our Lord's healing of the man who had lain for 38 years paralyzed beside the pool of Bethesda in Jerusalem. This miraculous pool was sometimes stirred up by an angel and whoever got into it first would be healed of their infirmities. This man had been there waiting for this for nearly two generations! So was not Jesus' question to him strange? *“Do you want to be made well?”*

But lets look at this. The man was still alive after all that time, so someone was clearly looking after his needs. Was it someone who would bring him there and leave him during the day while they went on with their daily affairs? Or was the Lord sending him people who would give him food and other necessities of

життя? У кожному разі йому краще поводитися чим іншим, які могли сконати з голоду та недуги в таких обставинах.

Можливо, що він міг привикнути до свого життя, таким як воно було. Подумайте. Коли тільки зможе він нормально посуватися то його життя і сподівання інших щодо нього різко зміняться. Він змусить знайти якусь роботу після того, як був безробітним впродовж майже двох поколінь – або змусить навчитися жебрати чи красти. Змусить знайти якесь собі приміщення. Він вже більше не зможе лежати біля купальні та очікувати того, що хтось йому принесе те, чого йому потрібне. Чи дійсно він хоче мати таке перемену в своєму житті? Отож запит Ісуса був таки вбачливим.

Чоловік відповів «Так». І Господь наш тією ж Силою Божою, якою Він переміг смерть і пекло, прийнявши в Себе нашу смерть на Хресті, підняв його з ложа недуги, на якому він лежав так довго. І розпочалося нове життя зо всіма проблемами та вимогами. Він встав, підняв своє ложе і вступив у це нове життя.

Та насправді його «Так» не було надто ясним. Радше таку відповідь можна було зрозуміти зі його сумного роз'яснення його стану: «Пане, я не маю людини, щоб вона, як порушено воду, до купальні всадила мене. А коли я приходжу, то передо мною вже інший улазить.» Таке пояснення можна було сприйняти просто як скаргу. Але не так сприйняв його Ісус. Господь знав, чого саме цей чоловік бажав. Він хотів стати здоровим. Йому треба було людини, щоб йому допомогла осягнути цього. Ісус був – і є – цією Людиною.

Розмишляючись над цією подією чимало людей, а між ними й славний український філософ і богослов, Григорій Сковорода, знайшли глибоке значення у словах: «Я не маю людини». Вони зауважили, що це не настільки нарікання, що бракує людей, які б хотіли допомогти іншому, як воно

life so that he might stay alive? At any rate he fared better than some who might have died of hunger and disease in such a situation.

It is possible that he might have gotten used to such a life. Think of it. Once he was able to get around, his whole life and as well as the expectations concerning him would change drastically. He would have to get employment after being unemployed for almost two generations – or he would have to beg or steal. He would have to find a place to live. He would no longer be able to lie beside the pool and wait for someone to bring him what he needed. Did he really want such a change in his life? Jesus' question was quite perceptive.

The man said: "Yes". And so the Lord, by the same Divine energy, by which He overcame death and hell after taking our death into Himself upon the Cross, raised him up from the bed of sickness upon which he had lain so long. And a new life began with all of its challenges. He took up his bed and walked into this new life.

Actually his "Yes" was not a clear one. It was rather implied in the paralytic's sorrowful explanation of his state: "Sir, I have no man to put me into the pool when the water is stirred up; but while I am coming, another steps down before me." This statement may have been understood simply as a complaint. But Jesus did not take it that way. The Lord knew the man's desire. He wanted to be well. He needed a man to help him. Jesus was – is – that Man.

Meditating on this event many people, including the renowned Ukrainian philosopher-theologian Hryhoriy Skovoroda, have found profound meaning in the words: "I have no man". They have noted that this expression is not so much a complaint against the lack of people to help one, as it is a declaration of the state of humanity corrupted by the fall, which affects everyone who lives upon the earth.

However in our Lord Jesus Christ we see True humanity – the True Man Who is also

є освідченням про стан людства, яке пошкоджене гріхопадінням, яку псує кожного, що живе на землі.

Та в нашому Господі Ісусові Христові ми бачимо дійсну Людину, яка рівночасно є і Богом Істинним, Котрий «прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох» (Марка 10:45). Людськість, яку побачив і відчув спаралізований в інших та й у собі, та що спішить здобути того чого жадає перед тим, як його хтось інший захопить, не зважаючи на те, чи це бажане буде або може бути на добро іншим а не тільки собі – це лише тінь людськості. Те ж саме можна сказати про таку людськість, яка не радіє щастям іншого а намагається знайти в ньому якусь недочоту. І ця тінь людськості – спільна спадщина всіх дітей впалого Адама. Але Церква в цей Пасхальний час голосно й переможно оспівує і проголошує про Добру Новину, яка перетворює тінь на ясне Світло.

Ось ця Добра Новина: справжня Людина *дійсно прийшла* для кожного з нас. Ця Людина – Ісус з Назарету. Наш Господь Своєю ж доброю Волею та Любов'ю поєднується з нами і запрошує нас зростати у постійно зростаючому єднанні та злагоді з Ним. Ми справді можемо передати все своє життя в Його руки – послідовно й постійно. Передання всього нашого життя в Його руки дає нам цілісність, якої ми інакше ніколи не могли б досягнути.

Ми можемо або постійно лежати в недозі або рватися перегнати інших, які жадають те чи інше добро – або ми можемо ставати здоровими. Ця цілісність також включає в собі відповідальність ділитися своїм добром, тобто цією повнотою, з іншими безліч різними способами, як дає нам Господь. Це складна справа. Але вартісна! Чи хочемо ставати здоровими?

True God, Who “did not come to be served, but to serve, and to give His life a ransom for many” (Mark 10:45). The sort of humanity which the paralytic saw and experienced in others – and in himself as well, the sort that rushes to get something desired before someone else gets there, regardless of whether or not this thing which is desired will or can be a blessing to others as well – is only a shadow of humanity. The same holds true for the sort of humanity that does not rejoice in another’s blessing but instead seeks to find fault with it. And this sort of shadow humanity is the common heritage of all the children of fallen Adam. Yet the Church at this Paschal time loudly and triumphantly sings and shouts out the Good News which transforms shadow into light.

The Good News is that the true Man *has truly come to* and for each and every one of us. It is Jesus of Nazareth. Of His own good will and love our Lord unites Himself with us and invites us to grow in ever increasing unity and harmony with Him. We can indeed place our lives in His hands – consistently and persistently. Putting our whole lives into His hands gives us a wholeness that we shall never otherwise be able to achieve.

We shall continually be lying about ill, or seeking to out-dash others who seek some good thing or other – or we can be made well. This wholeness also includes the responsibility to share our wealth – our growing wholeness - with others in an endless number of ways, as the Lord provides. It is challenging. But it is worth it. Do we want to be made well?